

[Landbrugsministeren.]

af korn og foderstoffer her til landet såsnart som muligt igen kan foregå som før krigen, men centralkontoret anser ikke en afvikling for mulig for tiden, og det peger i denne forbindelse på forskellige forhold, der nødvendiggør den centraliserede import.

Det nævner f. eks., at den hjemlige rationering af oliekager nødvendiggør et centralt organ, at anvendelse af den begrænsede valuta, der er til rådighed, samt Marshallhjælpens effektive udnyttelse gør en centralisering hensigtsmæssig, og at befragtningsspørgsmålet for tiden vanskelig kan klares af den enkelte importør. Men navnlig fremhæver direktør Olsen fra Jydsk Andels-Foderstofforretning, at vi er bundne til at købe varerne indenfor bestemte områder, og at varerne har forskellig pris. Og han spørger da: hvem skal købe de billige varer, og hvem skal købe de dyre? Jeg ved, at de enkelte importører naturligvis vil søge at få de billigste varer, og hele dette spørgsmål kan ikke ordnes uden centralkontoret.

Rent bortset fra hvad jeg her har meddelt på grundlag af disse sagkyndiges udsagn, vil jeg gerne pege på, at den centraliserede import har bevirket, at importen af korn og foderstoffer er den del af Marshallprogrammet, der har kunnet opfyldes bedst.

Uden den centraliserede import ville den enkelte importør af korn og foderstoffer, ligesom det er tilfældet på mange andre områder, lade sig afskrække fra at importere af frygt for det ventede prisfald, hvilket ville kunne betyde underforsyning med varer og et katastrofalt afbræk i den jævne fodring af dyrene. Jeg kan i denne forbindelse nævne, at prisen på f. eks. bomuldsfrøer, siden centralkontoret foretog køb i oktober kvartal til nu, er faldet fra ca. 46 kr. til ca. 35 kr., cif dansk havn, og en ikke ringe risiko ville det være for den enkelte, dersom der var fuldkommen fri handel.

Løvrigt er det meddelt mig, at der endnu er så relativt få oliekager fremme på verdensmarkedet, at den omstændighed, at der pludselig optrådte et stort antal købere fra Danmark, som er en af de betydeligste aftagere af denne vare, ville sætte priserne voldsomt i vejret.

Ifølge Danmarks langtidspogram er der for 1949—50 regnet med en oliekageimport på 380 000 t mod 300 000 t i 1948—49, hvortil kommer indenlandsk produktion. For korn regnes med en import af 650 000 t mod 300 000 t i 1948—49, men med de faldende priser er det sandsynligt, at der vil kunne

blive tale om køb af større mængder for det samme beløb. Man må dog hele tiden huske på, at størstedelen af importen af korn og foderstoffer skal betales i dollars, medens de fleste landbrugsvarer kun hjembringer anden valuta.

Det vil ses af de oplysninger, jeg her har givet, at jeg er i nøje overensstemmelse både med det interesserede erhverv, landbruget, og med de særlig sagkyndige, importørerne, når jeg mener, at vi i alt fald foreløbig må bevare centralkontoret.

Undervisningsministeren (*Hartwig Frisch*):

Da det ærede medlem hr. Hvidberg har følt sig foranlediget til at rejse spørgsmål om to professorater, vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om behandlingen af disse spørgsmål i mit ministerium.

Det har, lige fra spørgsmålet blev rejst om dette medicinske professorat, været af meget stor interesse for mig at få denne sag gennemført. Jeg var i det særlige tilfælde, at jeg havde været opponent ved dr. Godfredsens disputats, kendte hans arbejde og var i stand til at vurdere hans fremragende indsats på det medicinsk-historiske område. Jeg har derfor gjort mit yderste for at få oprettet et ekstraordinært professorat, og jeg kan sige til beroligelse for det ærede medlem, at en skrivelse vedrørende dette er sendt fra undervisningsministeriet med tilslutning af finansministeriet til finansudvalget den 26. marts.

Med ikke mindre interesse har jeg fulgt spørgsmålet om et ekstraordinært professorat til dr. phil. Paul Diderichsen, og jeg ser også lyst på denne sag, eftersom sagen samme dag, den 26. marts, med tilslutning af finansministeriet er sendt til den bevillende myndighed. Det ærede medlem hr. Hvidbergs fremstilling vedrørende disse to professorater kaster altså et skævt lys over administrationen. Når der ikke er givet bevilling endnu, skyldes det den ophobning af sager, som har fundet sted på grund af, at rigsdagen står overfor afslutningen af sit arbejde, men jeg nærer fuld fortrøstning til den bevillende myndighed og har grund til at tro, at der ikke skulle være nogen vanskelighed ved at få disse to, også efter min mening vigtige sager gennemført.

Jeg vil derefter gerne benytte lejligheden til overfor det ærede medlem fru Elin Appel at gøre en bemærkning i forbindelse med den debat, vi havde forleden aften — det ærede medlem er vist desværre ikke til stede —, hvorunder hun overfor mig antydede, at det var temmelig sent, man i undervisningsministeriet havde opdaget, endda efter